

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Mgr. Z. V., nar. ...**, bytem P. 9, U. 625, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem Praha 6, Tychonova 1, v řízení o žalobě proti personálnímu rozkazu náčelníka Generálního štábu ze dne 10. 3. 2014, č. j. 222-31/2014-1304,

T a k t o:

- I. Personální rozkaz náčelníka Generálního štábu armády České republiky ze dne 10. 3. 2014, č. j. 222-31/2014-1304, a personální rozkaz ředitele Agentury personalistiky AČR ze dne 19. 12. 2013, č. j. 11388/2013, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 20. 5. 2014 domáhal zrušení personálního rozkazu náčelníka Generálního štábu ze dne 10. 3. 2014, č. j. 222-31/2014-1304, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti personálnímu rozkazu ředitele Agentury personalistiky AČR ze dne 19. 12. 2013, sp. zn. 11388/2013, kterým:

„Plukovník Mgr. Z. V., osobní č.: ..., nar. ..., F.-M., v dispozici náčelníka Generálního štábu AČR, protože dojde do tří měsíců k zániku služebního poměru uplynutím stanovené doby, dnem 1. 8. 2013 podle § 6 odst. 3 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů, služebně zařazuje na systemizované místo vedoucí právního oddělení inspektorátu NGŠ – náčelník právní služby AČR Velení AČR (201555).

Podle § 67 odst. 2 písm. c) zákona o vojácích z povolání se jmenovanému po dobu nejvýše 6 měsíců nesnižuje plat, protože byl v důsledku organizačních změn jinak služebně zařazen.

Zároveň se z důvodu podaného odvolání ruší s účinky ode dne 1. 8. 2013 PR Ř AP AČR sp. zn. 3392/20132 ze dne 26. 6. 2013, kterým se jmenovaný překládá do podřízenosti jiného služebního orgánu a nejdéle do 30. 9. 2013 určuje do dispozice náčelníka Generálního štábu AČR dne 1. 7. 2013.“

Žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí odvoláním, který byl zamítnut žalobou napadeným personálním rozkazu náčelníka Generálního štábu ze dne 10. 3. 2014, č. j. 222-31/2014-1304, v němž uplatnil dvě základní námitky týkající se jednak oblasti zařazování vojáků z povolání na systemizovaná místa, a jednak nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí ozřejmil námitky vznesené proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a konstatoval, že služební zařazení jmenovaného již ke dni 1. 7. 2013 nebylo možné, protože zrušením VÚ 1416 Praha byla zároveň zrušena všechna systemizovaná místa u VÚ 1416 Praha a tato systemizovaná místa nepřešla na VÚ 1304 Praha, ale u tohoto útvaru, tedy VÚ 1304 Praha byla vytvořena nově do nové organizační struktury. Služební orgán měly toto systemizované místo u VÚ 1304 Praha za prokazatelně volné až ke dni 1. 8. 2013. při určování jmenovaného do dispozice služební orgán rovněž reflektoval, že jmenovanému končí závazek ke službě ke dni 31. 12. 2013, přičemž pracoval s předpokladem, že by mohl být jmenován v rámci svého určení do dispozice být nápomocný případně nově nastoupivšímu vedoucímu právního oddělení inspektorátu NGŠ - náčelníku právní služby AČR Velení AČR.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal porušení § 68 odst. 3 správního řádu ohledně nedostatečného odůvodnění.

Žalobce namítal porušení § 10 odst. 2 písm. a) zákona o vojácích z povolání, když je možné určit vojáka teprve tehdy, pokud nelze rozhodnout o jeho služebním zařazení, tj. není pro něj žádné vhodné systemizované místo.

Žalobce nesouhlasil s tvrzením napadeného rozhodnutí, že z § 145a odst. 8 zákona o vojácích nikterak nevyplývá, že by odvolací orgán měl mít možnost v případě zrušení rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně řízení pouze zastavit.

Žalobce namítal, že žalovaný svým postupem při obsazování systemizovaného místa vedoucího právního oddělení inspektorátu NGŠ – náčelníka právní služby AČR od 1. 7. 2013 se mohl dopustit porušení § 2 odst. 2 a 3 zákona o vojácích z povolání.

Žalovaný – Ministerstvo obrany – Sekce legislativní a právní, Odbor pro právní zastupování, ve svém vyjádření ze dne 21. 7. 2014 navrhnul žalobu zamítnout a především poukazoval na neodstranitelnou vadu podání - nesprávné označení žalovaného s tím, že měl být označen náčelník Generálního štábu.

Žalobce ve své replice ze dne 1. 6. 2017 mj. odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, mj. rozsudek ze dne 30. ledna 2014, č. j. 3 Ads 30/2013-23: „Žalobou

napadené rozhodnutí sice nebylo vydáno ministrem obrany, ale bylo vydáno jiným služebním orgánem (velitelem Vojenského útvaru 1762 Žatec). S ohledem na výše citované ust. § 3 odst. 6 zákona č. 219/1999 Sb. lze však dovodit, že nelze považovat za chybné označení žalovaného, pokud jako žalovaný nebyl v žalobě označen přímo služební orgán ale Ministerstvo obrany, které podle citovaného ustanovení jedná za služební orgán v řízení před správním soudem.“

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 20. 6. 2017, při němž účastníci setrvali na svých dosavadních písemných vyjádřeních.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce předložil soudu tyto personální rozkazy:

- personální rozkaz náčelníka Generálního štábu ze dne 10. 3. 2014, č. j. 222-31/2014-1304, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti personálnímu rozkazu ředitele Agentury personalistiky AČR ze dne 19. 12. 2013, sp. zn. 11388/2013;
- personální rozkaz ředitele Agentury personalistiky AČR ze dne 19. 12. 2013, sp. zn. 11388/2013;
- personální rozkaz náčelníka Generálního štábu ze dne 20. 11. 2013, č. j. 2034-22/2013-1304, kterým byl zrušen odvoláním žalobce napadený personální rozkaz ředitele Agentury personalistiky AČR ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. 4464/2013, a věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí;
- personální rozkaz ředitele Agentury personalistiky AČR ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. 4464/2013, ve věci služebního zařazení žalobce dnem 1. 8. 2013 a zrušení personálního rozkazu ředitele Agentury personalistiky AČR ze dne 26. 6. 2013, sp. zn. 3392/2013;
- personální rozkaz ředitele Agentury personalistiky AČR ze dne 26. 6. 2013, sp. zn. 3392/2013, ohledně přeložení žalobce do podřízenosti jiného služebního orgánu ve stejném místě výkonu služby a určení nejdéle do 30. 9. 2013 do dispozice náčelníka Generálního štábu AČR.

Podle § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání právní úkony ve věcech služebního poměru jménem České republiky činí služební orgány, kterými jsou prezident republiky (dále jen "prezident"), ministr obrany (dále jen "ministr") a v rozsahu určeném rozkazem prezidenta nebo rozkazem ministra velitelé, náčelníci, ředitelé a jiní vedoucí zaměstnanci.

Podle § 2 odst. 3 zákona o vojácích z povolání (3) Služební orgány jsou povinny zajišťovat rovný přístup a rovné zacházení se všemi uchazeči o povolání do služebního poměru (dále jen "uchazeč") a se všemi vojáky při vytváření podmínek výkonu služby, zejména pokud jde o odbornou přípravu a dosažení služebního postupu, odměňování, jiná

peněžitá plnění a plnění peněžité hodnoty. Je zakázána diskriminace uchazečů a vojáků z důvodu rasy, barvy pleti, pohlaví, sexuální orientace, víry a náboženství, národnosti, etnického nebo sociálního původu, majetku, rodu, manželského a rodinného stavu a povinností k rodině, těhotenství nebo mateřství anebo proto, že vojákyně kojí. Je zakázáno i takové jednání služebních orgánů, které diskriminuje nikoliv přímo, ale až ve svých důsledcích. Za takové jednání se považuje i navádění k diskriminaci. Za diskriminaci se nepovažují případy, kdy je pro odlišné zacházení věcný důvod spočívající v povaze služby, kterou voják vykonává, a který je pro výkon této služby nezbytný.

Podle § 10 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, ve znění do 30. 6. 2015, voják, který nemůže vykonávat službu ve svém služebním zařazení nebo nemůže být služebně zařazen, se určí do dispozice.

Podle § 145a odst. 8 zákona o vojácích z povolání odvolací orgán může personální rozkaz pouze potvrdit, zrušit nebo změnit. Odvolací orgán rozhoduje formou personálního rozkazu.

Městský soud v Praze po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že personální rozkaz náčelníka Generálního štábu ze dne 10. 3. 2014, č. j. 222-31/2014-1304, je nutno zrušit, a to včetně personálního rozkazu ředitele Agentury personalistiky AČR ze dne 19. 12. 2013, sp. zn. 11388/2013, který mu předcházela.

Soud totiž jako důvodnou shledal žalobní námitku ohledně porušení § 145a odst. 8 zákona o vojácích. Podle názoru soudu obě napadená rozhodnutí byla totiž vydána v řízení, které bylo vedeno v rozporu se zákonem o vojácích z povolání, tedy v řízení, které již vedeno býti nemělo. Tento závěr vyplývá z toho, že rozhodnutí vydané v prvním stupni dne 19. 12. 2013, bylo vydáno na základě skutečnosti, že náčelník Generálního štábu armády České republiky svým předchozím personálním rozkazem ze dne 20. 11. 2013 zrušil předešle vydaný personální rozkaz ze dne 30. 7. 2013 a věc vrátil řediteli Agentury personalistiky AČR jako orgánu prvního stupně, aby ve věci znovu jednal a rozhodl. Po tomto zrušujícím rozhodnutí bylo tedy rozhodnuto znovu dne 19. 12. 2013 a o odvolání podaném žalobcem proti tomuto novému prvostupňovému rozhodnutí rozhodl náčelník generálního štábu žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 10. 3. 2014.

Městský soud v Praze má nicméně za to, že takto nebylo možno postupovat, neboť personální rozkaz náčelníka Generálního štábu armády České republiky ze dne 20. 11. 2013 byl vydán v rozporu se zákonem o vojácích z povolání a tato právní vada, kterou je rozhodnutí zatíženo, se potom promítla i do celého tohoto následujícího řízení.

Vytýkaná právní vada spočívá v tom, že personálním rozkazem ze dne 20. 11. 2013 bylo rozhodnuto v rozporu s ustanovením § 145a odst. 8 zákona o vojácích z povolání, když bylo ve věci předchozí rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k dalšímu jednání, ačkoliv zákon o vojácích z povolání takový postup neumožňoval. Nezbyvá proto než konstatovat, že citovaný zákon v ustanovení § 145a odst. 8 výslovně svěřuje odvolacímu orgánu pravomoc „**pouze potvrdit, zrušit nebo změnit**“ v prvním stupni vydaný personální rozkaz. Není tedy možno, aby odvolací orgán napadené prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil řediteli Agentury personalistiky jako prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení. Takový postup zákon

nepředpokládá a odvolací orgán tedy nemůže takto rozhodnout, neboť mu chybí k takovému postupu právní podklad.

V ustanovení § 145a odst. 8 zákon o vojácích z povolání obsahuje odlišnou právní úpravu, než jaká je obsažena v obecních předpisech o správním řízení, např. i ve správním řádu, kdy obecně je odvolacím orgánům pravomoc též rušit prvostupňová rozhodnutí a vracet věci správním orgánům prvního stupně k novému řízení. Nicméně v personálních věcech u vojáků z povolání takováto pravomoc odvolacímu orgánu svěřena není, a proto takovým způsobem rozhodovat nemůže.

Koneckonců žalovaný si byl vědom tohoto svého postupu, o čemž svědčí jeho vlastní interpretace ustanovení § 145a odst. 8 zákona o vojácích z povolání vyjádřená v napadeném rozhodnutí: „*Z ustanovení § 145a odst. 8 zákona o vojácích z povolání nikterak nevyplývá, že by odvolací orgán měl mít možnost v případě zrušení rozhodnutí služebního orgán prvního stupně pouze zastavit tak, jak uvádí odvolatel. Vzhledem k tomu, že je třeba v řízení zahajovaném z moci úřední rozhodnout, není možno ustanovení interpretovat tak, že nadřízený služební orgán individuální správní akt pouze bez dalšího zruší, neboť by takový postup znamenal, že kauza, kvůli které bylo řízení ex officio zahájeno, zůstane nerozhodnuta, aniž by pominul důvod, pro který bylo řízení zahajováno.*“

Tento výklad podle názoru Městského soudu v Praze je třeba zásadně odmítnout, neboť vůbec nekoresponduje s obsahem citované normy, naopak je třeba zmínit právě to, že pokud dospěje odvolací orgán k závěru, že je třeba rozhodnutí vydané v prvním stupni zrušit, tak to znamená, že tímto jeho rozhodnutím je řízení zastaveno, a mělo-li by být o inkriminované věci rozhodnuto znovu, tak je třeba, aby bylo v úrovni správního orgánu prvního stupně zahájeno řízení nové, kterým by tato záležitost byla znovu projednána. Zrušení a vrácení věci tedy v personálních věcech podle zákona o vojácích z povolání tento zákon vůbec nepřipouští. Vzhledem k tomu, že tuto svou pravomoc náčelník Generálního štábu armády České republiky v přezkoumávaném řízení nerespektoval a rozhodl v rozporu s ním, tak podle názoru soudu zatížil i všechna další řízení a rozhodnutí v nich vydaná vadou nezákonnosti, kterou nelze odstranit jinak, než že soud tato rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude nezbytné postupovat právě tím způsobem, jaký zákon stanovuje.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nezákonnost. Podle ustanovení § 78 odst. 5 soudního řádu správního právním názorem, kterým vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán.

Vzhledem k tomu, že soud vyhověl zásadní žalobní námitce a zrušil napadené personální rozkazy náčelníka Generálního štábu armády České republiky ze dne 10. 3. 2014, č. j. 222-31/2014-1304, ředitele Agentury personalistiky AČR ze dne 19. 12. 2013, č. j. 11388/2013, z důvodu nezákonnosti, nebylo podle jeho názoru zapotřebí zabývat se dalšími žalobními námitkami týkajícími se postupu při obsazování systemizovaných míst.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č.

177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 3.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku z žaloby.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. června 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.